

II.

Но, ето, еднажъ послѣ една дълга битка. бѣлитѣ побѣдили индийскитѣ племена. Побѣдили ги и почнали да раздѣлятъ земята на участъци, кой дѣ да живѣе, за да не воюватъ вече никога.

Почти всички индийски племена се съгласили на това. Не се съгласило само едно воинствено индийско племе. Ето защо се отправили срѣщу него войскитѣ на бѣлитѣ. Прѣдвождалъ ги младиятъ полковникъ Уоркъ. Той не искалъ прѣвъ да почне боя,

затова щомъ доближилъ до заселищата на индийцитѣ — непокорници, пратилъ при тѣхъ единъ офицеръ да прѣговаря, да се помирятъ.

III.

Явилъ се офицерътъ въ индийския лагерь и попиталъ войводита имъ:

— Не искате ли, безъ да воюваме, да свършимъ работата по миренъ начинъ? Ще живѣемъ съ васъ въ сговоръ, тихо и спокойно всѣки ще се занимава съ своята работа, занятие или ловъ! . .